

hoofd den vloer. De vorst deed hem herrijzen. Daarna verhief ook hij zich. Het was hem een zichtbare moeite maar hij had het voor Hassein over. Zijn buik steunden twee jonge kastraten. Hij stak zijn dikke armen in de lucht en trok daarna Hassein aan zijn hart. Toen zetten zij zich weer aan het schaakspel.

De eerste partij was, als de hoffelijkheid eischte, voor den sultan. De tweede werd met overleg gespeeld; wel zevenmaal werden onderwijl de narguileh's gevuld en ontstoken; de rook vulde zwaar als wierook het vertrek.

Toen deed Hassein een onverwachten zet en Omar's koningin moest in Hassein's handen vallen. Omar werd toornig, zijn oogen vlamden, Hassein wilde zijn zege niet voortzetten, maar het was of een onzichtbare hand hem dwong den koning te omsingelen, hij was verloren en Hassein kon zich niet weerhouden Cheichamat te juichen, terstond viel hij ook ter aarde, de sultan was te verschrikkelijk om aan te zien. Hij bleef lang liggen, tot hij de zware hand van den heerscher in zijn nek voelde, hij rilde of het scherp van het beulzwaard hem raakte. Toen rees hij op, o wonder, het voorhoofd van den sultan was weer geëffend, hij glimlachte zelfs. Verschooning stamelde Hassein en raakte zijn kledzoom met zijn lippen.

„Hassein, vrees niet, ik ben niet vertoornd op u. Wel wil ik eenig zoenoffer aanvaardden. Gij naamt mijn koningin, geeft mij de uwe. O, behouden zal ik ze niet. Voor zes weken slechts.”

Hassein keerde tot het leven terug. „Beheerscher der geloovigen, Fathma is het juweel van mijn harem. Ikzelf zal haar tot u voeren.”

Omar's gelaat werd verlicht door een bovenaardsche goedheid.

„Behoudt haar, Hassein, ik zie, zij is uzelf te dierbaar. Ik zal mij met een andere tevreden stellen. Breng mij vanavond Arabellah, de frankische.”

Arabellah was karig en koel met haar liefkoozingen, tijdens zijn omhelzing zong zij liedjes in haar hondentaal die hij niet verstond, maar onmogelijk vleierend voor zijn minnaarsgaven uit kon leggen.

Maar, bij den baard van den profeet, toch zou hij liever Fatmah afstaan dan haar. Echter was het duidelijk; het oog van den sultan had reeds met welgevallen op haar gerust. Verzet was verderf. „Rechtvaardige vorst, vanaf morgen zal Arabellah de Uwe zijn gedurende vier weken.”

„Ik dank u Hassein. Maar ik zeide: vanavond, en ik zei: voor 6 weken. Overigens, gij zult gedurende dien tijd geen tijd voor minnespel over hebben. Gij toonde u grootmeester in de strategie. Ik benoem u tot admiraal mijner vloot.” Hij sloeg op een zilveren bel, drie slaven traden binnen, de eerste droeg een groene tulband met de gouden halve maan.

De tweede het groote kromzwaard met juweelen gevest.